

Ένα ιστορικό μήνυμα από τους αρχαίους Σκύθες προς Βασιλέα των Περσών Δαρείο

Έρευνα:
Δημήτρης Συμεωνίδης

Ο Ηρόδοτος στις *Ιστορίες του μάς* αφηγείται ότι όταν ο Δαρείος εισέβαλε στη χώρα των Σκυθών, αυτοί αντί να στείλουν αγγελιοφόρο με ένα γραπτό μήνυμα σε περσική γραφή, ή ένα προφορικό μήνυμα το έστειλαν για «δώρο» ένα ποντίκι, ένα βάτραχο και πέντε βέλη. Αυτό το μήνυμα μεταφραζόταν σε «γραφή», ή οποία όπως αποφάνθηκε ένας σύμβουλος του Βασιλιά, έπρεπε να διαβαστεί με αυτόν τον τρόπο

«Αν οί Πέρσες, δέ γίνετε πουλιά για να πετάξετε στον ουρανό, ή ποντίκια για να εξαφανιστείτε κάτω από τη γη, ή βάτραχοι για να πηδήξετε μέσα στις λίμνες, δέ θα γυρίσετε στα σπίτια σας γιατί θα σās χτυπήσουν αυτά τά «βέλη».

Απ' όσο γνωρίζουμε, οί Σκύθες δέν είχαν Σύστημα Γραφής. Μέχρι και τίς πρόσφατες αρχαιολογικές εξελίξεις, οί περισσότερες πληροφορίες γι' αυτούς προέχονται από τούς Έλληνες. Ο θησαυρός του Ζιρίγιε, ένας θησαυρός από προϊόντα μεταλλοτεχνίας από χρυσό, άσήμι και έλεφαντόδοντο, πού βρέθηκε δίπλα στην πόλη του Σακίζ, νότια της λίμνης Ούρμια και χρονολογείται μεταξύ 680 π.Χ και 625 π. Χ., περιλαμβάνει αντικείμενα μέ Σκυθικά (τεχνοτροπία μέ εικόνες ζώνων) χαρακτηριστικά. Ένα άσημένιο πιάτο από τά εύρηματα φέρει κάποιες έπιγραφές, σε γραφή ή όποια μέχρι σήμερα δέν έχει άποκρυπτογραφηθεί και πιθανόν είναι μία μορφή Σκυθικής γραφής.

Τό πρώο κύριο βήμα στην διαμόρφωση γραφής είναι όταν ένα σχέδιο/σήμα συσχετίστηκε μέ συγκεκριμένο φώνημα. Π.Χ. από τά σήματα της τροχιάς μόνο στό σήμα του Stop ύπάρζει ταύτισι σήματος μέ φώνημα, τα υπόλοιπα όλοι τα καλαταβαίνουν αλλά τά προσφωνούν διάφορα φωνήματα.

Χρονικώς ή μετάβασις της ταύτισεως σημάτων/σχεδίων μέ φωνήματα έγινε μάλλον κάπου ανάμεσα στο τέλος της νεολιθικής περιόδου προς την πρώιμη έποχή του χαλκού. Η μετάβασις αυτή προϋποθέτει μία κεντρική έξουσία πού επιβάλλει τέτοια ταύτισι από την ανάγκη καταγραφής και διαχειρίσεως πραγμάτων και αγαθών π.χ. για τό έμπόριο κ.λ.π. ή για καταγραφή αποφάσεων κοινής ισχύος προς κοινοποίηση και έκτέλεσι.

Οί λέξι πικτόγραμμα δηλώνει τίς περιπτώσεις πού τά σύμβολα τυπώνονταν μέ σφραγιδάκια (π.χ. Άσυρακή γραφή, Δίσκος Φαιστού) άλλως είναι

χαράγμα ή γραφήματα.

Η γραφή των Κινέζων δέν μεταγράφεται σε φωνητικό αλφάβητο τά γραφήματα της γλώσσας τους από περιοχή σε περιοχή της Κίνας διαβάζονται μέ διαφορετικό φωνητικό τρόπο, όποτε μία τέτοια αλφαβητική καθιέρωση θα έφερε άσυνενοησία στον λαό της έως και διαλύση στην σημερινή ένότητα του κράτους της.

Τέλος μέ την ιστορική μετάβασι στην φωνητική γραφή άρχισε και ή δεκαδική άριθμησι, καθώς βοήθησε ό λογαριασμός μέ τα δάκτυλα πού είναι δέκα, 5 και πέντε ή δύο επί πέντε.

Άργότερα διαμορφώθηκε το δωδεκαδικό σύστημα πού είναι πιδ δυναμικό και κατάλληλο για έμπορικούς λογαριασμούς: π.χ. ό 50 διαρείται μέ τό 2, 5 και 10 ένω ό 60 μέ τά 2, 3,4, 6 και 10). Όμως ποτέ δέν διαμορώθηκαν 12 νούμερα μέ δωδεκαδες/ντουζίνες, έκατοντάδες, χιλιάδες κ.λ.π. διότι οί άπλοί άνθρωποι δεν μπορούσαν να ύπολογίζουν μέ τό μυαλό.

Τά όνόματα των γαλικων αριθμών άπχοουν ένα προγενέστερο δωδεκαδικό σύστημα. Επίσης ή Ίντσα έχει έχει την αναφορά σε δωδεκαδικό σύστημα

Τώρα για την ιστορία της εξέλιξης της γραφής έχουμε τέσσερα γνωρίσματα συστημάτων

- 1.Με τό σχέδιο του αντικειμένου(Πικτογράφημα)
- 2.Με την άπεικόνιση της ιδέας (Ιδεόγραμμα)
3. Μέ τή συλλαβή, πού αντιπροσωπεύει ένα μέρος ή τό όλο, της φωνητικής/γραφικής άπεικόνισης μίας λέξης.
4. Μέ τούς άπλους χαρακτήρες(γράμματα)πού σχηματίζουν συλλαβές και λέξεις

ΗΡΟΔΟΤΟΣ

Ίστορία (4.118.1-4.142.1)

Απόδοση στα Νέα Ελληνικά

[4.118.1] Λοιπόν ό αγγελιοφόροι των Σκυθών έφτασαν στη σύναξη των βασιλιάδων των έθνών πού μόλις καταγράψαμε και τούς μιλούσαν προσπαθώντας να τούς εξηγήσουν ότι ό Πέρσης, αφού στην άλλη ήπειρο, την Άσία, ύποδούλωσε όλους τούς λαούς, γεφύρωσε το λαϊμό του Βοσπόρου και διάβηκε στη δική τους ήπειρο, κι αφού διάβηκε και ύποδούλωσε τούς Θράκες, κάνει γέφυρα στον ποταμό Ίστρο, θέλοντας να ύποτάξει κι όλες τίς χώρες της περιοχής

μας. [4.118.2] «Έτσι λοιπόν ούτε να περάσει άπ' το νού σας ή ιδέα να βγειτε από τή μέση, να σταυρώσετε τά χέρια σας και να μάς αφήσετε να χαθούμε, αλλά μονοιασμένοι όλοι ν' αντιμετώπισουμε τόν έχθρο πού πατά τη γη μας. Λοιπόν, δέν θα τά πράξετε αυτά; Τότε δέ μένει σε μάς παρά, στενεμένοι, ή ν' αφήσουμε τή χώρα μας και να φύγουμε ή να μείνουμε και να ύποταχτούμε μέ όρους. [4.118.3] γιατί τί άλλο μπορούμε να έλπίζουμε, αν έσεις άρνηθείτε να μάς βοηθήσετε; Αλλά ύστερ' άπ' αυτά κι έσās σās περιμένει μοίρα τό ίδιο βαριά. Γιατί μ' όση έχθρική διάθεση έρχεται ό Πέρσης έναντίον μας, μ' άλλη τόση κι έναντίον σας, κι ούτε μέ την κατάκτηση της χώρας μας θα ίκανοποιηθεί τόσο, ώστε να σās αφήσει ήσυχους. [4.118.4] Θα σās πούμε ένα μεγάλο έπιχείρημα γι' αυτά πού λέμε· δηλαδή, αν ό Πέρσης κινούσε για έκστρατεία μονάχα έναντίον μας, θέλοντας να πάρει έκδίκηση για την παλιά του ύποδούλωση, έπρεπε να βαδίσει έναντίον της χώρας μάς χωρίς ν' άγγίξει κανέναν άλλο, κι έτσι θα έκανε σε όλους φανερό πως κάνει έκστρατεία έναντίον των Σκυθών, όχι κι έναντίον άλλων. [4.118.5] Αντίθετα τώρα, μόλις διάβηκε στην ήπειρό μας, άμέσως βάλθηκε να ύποτάξει τους πάντες, κι έτσι έχει κιόλας στην έξουσία του και τούς ύπόλοιπους Θράκες, αλλά ακόμα και τούς γείτονές μας, τούς Γέτες». [4.119.1] Ύστερ' από αυτές τίς προτάσεις των Σκυθών, οί βασιλιάδες πού είχαν έρθει από τά έθνη αυτά έκαναν σύσκεψη κι οί γνώμες τους μοιράστηκαν στά δύο· από τή μία ό Γελωνός κι ό Βουδίνος κι ό Σαυρομάτης κράτησαν την ίδια στάση, δέχτηκαν να βοηθήσουν τούς Σκύθες, κι από την άλλη ό Άγάθυρσος κι ό Νευρός κι ό Άνδροφάγος κι οί βασιλιάδες των Μελαγχλαίνων και των Ταύρων έδωσαν την ακόλουθη άπάντηση στους Σκύθες: [4.119.2] «Αν δέν ήσασταν έσεις πού πρώτοι κάνατε κακό στους Πέρσες και πού πρώτοι τους κηρύξατε πόλεμο, και μάς ζητούσατε αυτά πού τώρα ζητάτε, τότε τά λόγια σας θα φαίνονταν σωστά κι έμεις θα σās άκούαμε και θα κάναμε ό,τι κι έσεις. [4.119.3] αντίθετα τώρα κι έσεις πατήσατε τη γη τους χωρίς να μάς ρωτήσετε κι είχατε στην έξουσία σας τούς Πέρσες, για όσο καιρό ό θεός σās,σās ευνουόσε, κι , καθώς ό ίδιος αυτός θεός τούς παρακίνησε, σās ανταποδίδουν τά ίσα.

Η συνέχεια την επόμενη Παρασκευή

Θά σās πούμε ένα μεγάλο έπιχείρημα γι' αυτά πού λέμε· δηλαδή, αν ό Πέρσης κινούσε για έκστρατεία μονάχα έναντίον μας, θέλοντας να πάρει έκδίκηση για την παλιά του ύποδούλωση, έπρεπε να βαδίσει έναντίον της χώρας μάς χωρίς ν' άγγίξει κανέναν άλλο, κι έτσι θα έκανε σε όλους φανερό πως κάνει έκστρατεία έναντίον των Σκυθών, όχι κι έναντίον άλλων